

בבית המשפט העליון

בש"ס 10486/08

(בש"ס 8927/08)

כבוד השופט א' גרוניס

בפני :

המועצה המקומית קריית טבעון

המערערת :

נ ג ד

תשתיות נפט ואנרגיה בע"מ

המשיבה :

ערעור על החלטה של כב' רשמת בית המשפט העליון (ג')
לז'ן) בבש"ס 8927/08 מיום 2.12.08

עו"ד ק' אבידן

בשם המערערת :

עו"ד מ' ישראל

בשם המשיבה :

פסק-דין

1. בפניי ערעור על החלטת כבוד הרשמת (ג' לז'ן) שלא להאריך את המועד להגשת ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מינהליים בחיפה.

2. המשיבה עתרה לבית המשפט לעניינים מינהליים בחיפה בבקשה להורות על ביטול חיוב ארנונה שנקבע לה על-ידי המערערת לשנים 1999 עד 2005 וחלק מ-2006. בית המשפט קיבל את העתירה ופסק כי אין להתיר למערערת לתקן באופן רטרואקטיבי טעות שנפלה בחישוב השטחים שבהחזקת המשיבה. פסק הדין ניתן ביום 4.9.08 והתקבל אצל המערערת ביום 9.9.08. ביום 26.10.08 הגישה המערערת לרשמת בית משפט זה בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק הדין. לטענת המערערת, בא-הכוח אשר ייצג אותה בבית המשפט לעניינים מינהליים מסר לה כי לרשותה 45 ימים לערער על פסק הדין. לדבריה, ביום 22.10.08, כאשר החליטה להעביר את הטיפול בתיק לעורך דין אחר, נודע לה כי המועד להגשת הערעור חלף. זאת, שכן המועד

להגשת ערעור על פסק דין שניתן בעתירה מינהלית הוא 30 ימים (תקנה 33 לתקנות בתי המשפט לעניינים מינהליים (סדרי דין), התשס"א-2000 (להלן – התקנות)). המערערת טענה כי הערעור לא הוגש במועד המתאים בשל טעות שנעשתה בתום לב ולאור ייעוץ משפטי שגוי. המשיבה התנגדה לבקשה. ביום 2.12.2008 דחתה הרשמת את הבקשה להארכת מועד. על החלטה זו נסוב הערעור שלפניי.

3. כידוע, מועד להגשת ערעור יוארך רק "מטעמים מיוחדים שירשמו" (תקנה 38 לתקנות לגבי ערעור על פסק דין בעתירה מינהלית ותקנה 528 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, לגבי ערעור אזרחי). טעותה של המערערת במקרה דנא הינה טעות שבדין. בעבר שלטה בכיפה הגישה לפיה טעות מסוג זה אינה מהווה בדרך כלל "טעם מיוחד" המצדיק את הארכת המועד. בעמדה זו חל ריכוך מסוים במהלך השנים (רע"א 9073/01 פרנקו סידי נ' הרשות המוסמכת לפי חוק נכי רדיפות הנאצים (לא פורסם), 29.1.2002). נקבע, כי אחד השיקולים אותם יש לבחון בעת החלטה על הארכת מועד בשל טעות שבדין הינו האם הטעות נובעת משינוי שנעשה לאחרונה במצב המשפטי. אם אכן מדובר בשינוי כאמור תהא הנטייה להקל עם מבקש הארכה. בענייננו, טעותה של המערערת נוגעת למועדי ערעור על פסק דין שניתן בבית המשפט לעניינים מינהליים. מועדים אלו נקבעו בשנת 2000, היינו לפני זמן רב והינם בגדר דין ידוע וברור (עע"מ 6782/03 ברכיה מושב עובדים להתיישבות שיתופית חקלאית בע"מ נ' הועדה המחוזית לתכנון ולבניה – מחוז דרום (טרם פורסם, 9.12.2003); בש"מ 8913/06 זרמי נ' הועדה המחוזית לתכנון ובניה – השומרון (טרם פורסם, 20.2.2007); בש"א 805/08 טחנת קמח מפרץ בע"מ נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 11.5.2008)). בפרט אמורים הדברים בהתחשב בכך שהמערערת הינה רשות מינהלית אשר אמורה לקבל ייעוץ משפטי שוטף. שיקול זה הוא בעל משקל מסוים, גם אם לא מכריע, בהחלטה שלא לקבל את הבקשה להארכת מועד. מעבר לכך, במקרה דנא קיימים שיקולים נוספים המטים את הכף לטובת דחיית הבקשה להארכת מועד. ראשית, המדובר באיחור לא קצר של כשבועיים ימים. שנית, מתגובת המשיבה עולה כי בין הצדדים קיימת מחלוקת בשאלה האם המערערת יידעה את המשיבה בדבר כוונתה לערער על פסק הדין. כלומר, קיים בעניין זה ספק הפועל נגד המערערת. משכך, גם שיקולי הפגיעה בציפיותיה של המשיבה באשר לסיום ההליך מצדיקים את דחיית הבקשה (השוו, ע"א 4777/04 דן נ' ל.נ. חממות טכנולוגיות בע"מ, פ"ד נח(6) 680 (2004)). לאור האמור, אינני רואה לנכון להתערב בהחלטתה של כבוד הרשמת.

4. ההלכה הפסוקה אינה מותירה דרך אחרת אלא דחייתו של הערעור על החלטתה של כבוד הרשמת. יחד עם זאת חובה לומר, כי מקור הבעיה נובע מקביעה של מועדים

שונים להגשת ערעור על פסק דין בעתירה מינהלית - 30 ימים - מאשר המועד המקובל להגשתו של ערעור אזרחי - 45 ימים. אילו נקבע מועד אחד היה הדבר מקל על עורכי הדין ומונע מצב בו מועדי התקיפה השונים של החלטות שיפוטיות יכולים לשמש כחומר בבחינות הכניסה ללשכת עורכי הדין או אולי כשאלות בחידוני טריוויה לעורכי דין (ראו, בש"א 6708/00 אהרון נ' אהרון, פ"ד נד(4) 706, 702 (2000)).

5. הערעור נדחה. המערערת תשא בשכר טרחת עורך דין בסך 7,500 ש"ח.

ניתן היום, ו' באדר התשס"ט (2.3.2009).

ש ו פ ט